

landbrugsejendomme, findes i forslaget side 2-3. Der henvises til de fra 1. januar 1970 gældende regler om frigørelsesafgift og afståelsesafgift, og i tilknytning hertil bemærkes, at man har fundet det mindre rimeligt at skærpe den særlige indkomstskat af de fortjenester, der opstår, når disse ejendomme afstås til købere, som må regne med at skulle fortsætte landbrugsvirksomheden. Det anføres så: „Ved disse afståelser vil priserne blive påvirket af, at eventuelle fremtidige værdistigninger som følge af udstykningsmuligheder o. lign. vil medføre, at de nye ejere skal betale frigørelsesafgift og eventuelt afståelsesafgift“. Opretholdelse af de hidtidige regler, for så vidt angår flertallet af landbrugsejendomme, begrundes således med formodede konsekvenser af den nye afgiftslovgivning for så vidt angår denne gruppe ejendomme.

Det i det citerede afsnit anførte kan næppe være den egentlige begrundelse. Hvis forventningen om en senere pligt til at betale frigørelsesafgift og afståelsesafgift skulle kunne påvirke værdien af de nævnte ejendomme i nedadgående retning, måtte dette have som nødvendig forudsætning, at værdien først var påvirket i opadgående retning af de forventede, fremtidige værdistigninger baseret på udstykningsmuligheder og lignende. Nu har det, siden der i 1949 blev indført pligt til at betale erstatning for værditab på grund af yderzonebestemmelser i byreguleringsplaner eller byplaner, fra statens side med stor styrke været hævdet, at fremtidige udstykningsmuligheder først nedfælder sig i prisen for yderzonejord, når udstykningsmuligheden på grund af byudvikling eller lignende er blevet i højeste grad aktuel. Der er nægtet betaling af erstatning for blot lidt fjernere udstykningsmulighe-

der. Ganske det samme grundsynspunkt er nedfældet i erstatningsreglen i zonelovens § 12. Hvis det i bemærkningerne til lovforslaget side 3 for oven anførte dækkede en af staten accepteret realitet, måtte der efter zonelovens § 12 blive betalt i hvert fald nogen erstatning til så godt som alle ejere af landbrugsejendomme i landzone. Dette er ikke meningen, og noget sådant vil ikke ske.

Realiteten i den anførte begrundelse må antages at være, at for det store flertal af landbrugsejendomme fastsættes prisen på grund af et generelt prisniveau, uafhængigt af særlige udstykningsmuligheder begrundet i en særlig samfundsmæssig udvikling som f. eks. byudvikling. Denne situation er blevet accentueret gennem den ny zonelovgivning, og konsekvenserne af den er nedfældet i reglerne om frigørelsesafgift og afståelsesafgift.

Ganske den samme situation foreligger — og endda i forstærket grad — for skovejendomme. Disse er for langt de flestes vedkommende beliggende i det åbne land, hvor ingen særlig udvikling begrunder særlige værdistigninger, og realisationen af eventuelle muligheder for værdistigninger på grund af særlige situationer er afskåret af fredskovsbåndet, der forhindrer skovens anvendelse til andre formål end det hidtidige. Der er således for skovejendomme i endnu højere grad end for landbrugsejendomme grund til i hvert fald ikke at skærpe reglerne om særlig indkomstskat.

Dansk Skovforening skal derfor indtrænge henstille, at den for nylig etablerede skattemæssige ligestilling mellem skovejendomme og landbrugsejendomme opretholdes ved, at særreglen for flertallet af landets landbrugsejendomme udvides til også at gælde skovejendomme.

Med venlig hilsen
Dansk Skovforening

M. Schaffalitzky de Muckadell.

/ O. Fog.

Til folketingets sekretariat.